

MEB TAVSİYELİ İLKÖĞRETİM
100 TEMEL ESERDEN SEÇMELER

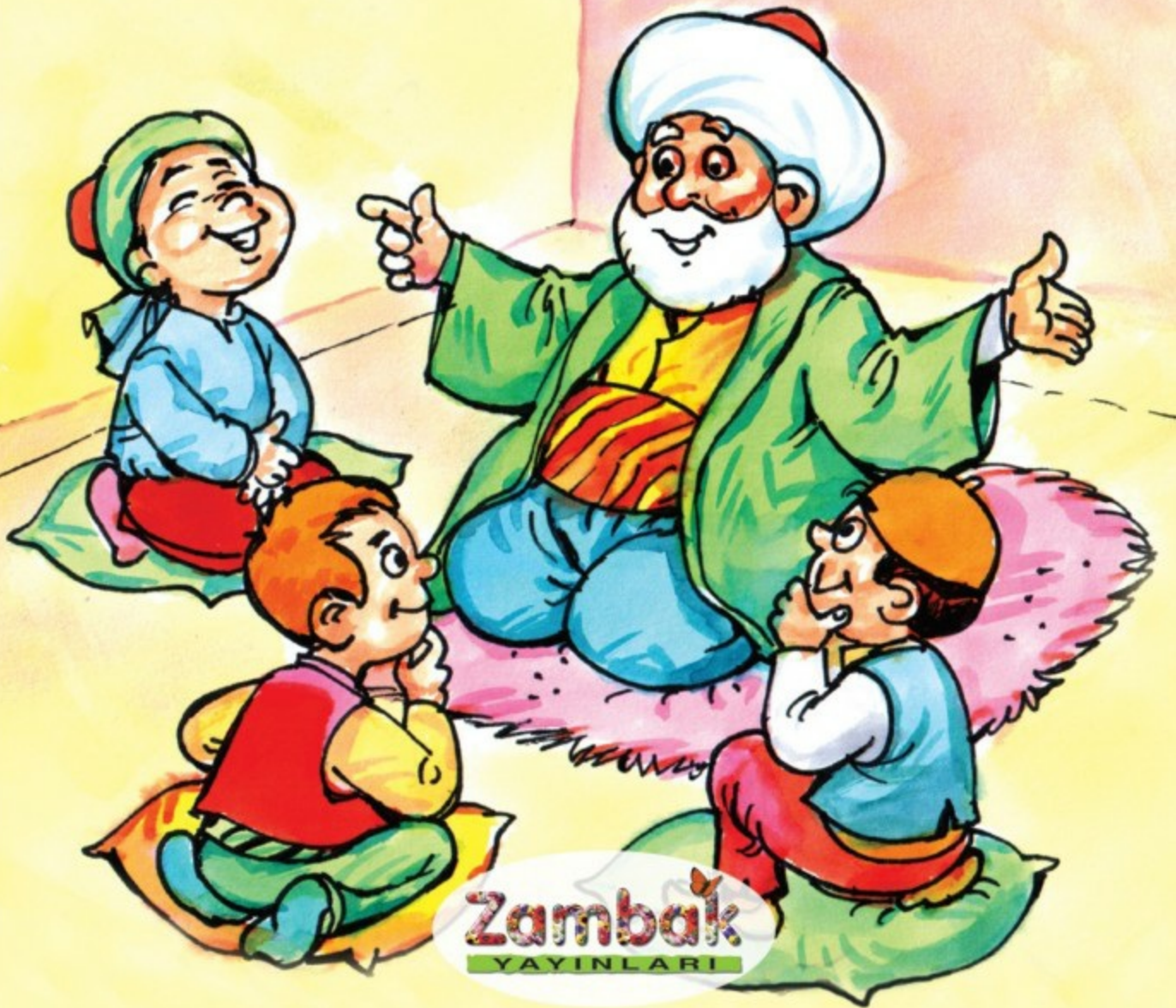
NASRETTİN HOCA'NIN HAYATI



Zambak
YAYINLARI

MEB TAVSİYELİ İLKÖĞRETİM
100 TEMEL ESERDEN SEÇMELER

NASRETTİN HOCA'NIN HAYATI



Zambak
YAYINLARI

NASRETTİN HOCA



Hazırlayanlar
Abdullah ÖZBEK
Mehmet AZİM

Zambak
YAYINLARI

A. NASRETTİN HOCA'NIN HAYATI

Sevgili çocuklar! Gelin, Nasrettin Hoca'yı birlikte, daha yakından tanıyalım.

Nasrettin Hoca, bin iki yüz sekiz yılında Eskişehir'de doğdu. Doğduğu köy, Sivrihisar'a bağlı Hortu köyüdür. O dönemde, yaşadığımız topraklarda Anadolu Selçuklu Devleti vardı.

Nasrettin Hoca'nın babası, köyün imamı olan Abdullah Efendi'dir. Hoca, ilk bilgilerini, babasından öğrendi.



Nasrettin Hoca, küçük yaştan itibaren çalışkanlığı ve afacanlığı ile dikkat çekti. Küçük yaşta, iyi bir eğitim aldı. Birçok ilim alanında iyi bir bilgiye sahip oldu.

Nasrettin Hoca, imam olan babası ölünce onun yerine geçerek imamlık yapmaya başladı. İmamlığı süresince halkın problemleriyle yakından ilgilendi. Ama o, uzun süre imamlık yapmayı istemiyordu. Nasrettin Hoca, sürekli okuma ve araştırma isteğiyle yanıp tutuşuyordu. Bu nedenle, imamlık görevini bir arkadaşına bıraktı. O, ilim öğrenmek için yollara düştü.



Nasrettin Hoca, okumak ve ilim öğrenmek için birçok şehir dolaştı. İnsanları daha yakından inceledi, tanıdı. İnsanların dertleriyle ilgilendi. Onlara bilgi ve tecrübelerini anlattı.

Toplumdaki her şey Hoca'nın dikkatini çekiyordu. Niçin çekmesin ki? O dönemde, toplumda farklı özellikler taşıyan birçok insan vardı. Kimisi yardımsever, kimisi hoşgörülü... Bazıları akıllı geçiniyor. En küçük çıkarlar için arkadaşını satanlar bile var. Aç gözlüler, boğaz tokluğuna çalışanlar... Daha neler, neler! Nasrettin Hoca, bütün bunları içi burkularak seyretti. Problemleri daha yakından görmeye çalıştı. Sadece görmekle kalmadı. Toplumdaki problemleri çözmenin

arelerini de araştırdı. Bir psikolog gibi insanların davranışlarını gözlemledi, inceledi. Kendine göre bazı çözüm yolları üretti. O, bu yönüyle iyi bir öğretemendir.



Nasrettin Hoca, insanları eğitmenin tek başına yapılacak bir iş olmadığını biliyordu. Hoca'ya göre, insanların eğitiminden herkes sorumludur. Düzgün olmayan toplumdan doğru davranış beklemek mümkün değildir.



Nasrettin Hoca, toplumda bulunan problemleri vurgulamak için eşeğe ters bindi. Böylece, yanlışlıklar içinde yaşayan toplumun doğru yolda olmadığını vurgulamak istedi. Hoca, birçok fikrasında bunu belirtti.

Örneğin, bir gün Hoca'nın evine hırsız girer. Herkes, kapıyı kilitlemedin diye, Hoca'yı suçlar. Hoca:

– Anladık, bütün suç bende. Ama řu hırsızın hiç mi suçu yok, diye karşılık verir. Hoca'ya göre önemli olan, hırsızlığa karşı kapıya kilit takmak değildir. Önemli olan, hırsızlık yapmayan insan yetiştirmektir. Günümüzde yaşanan sorunları düşündüğümüzde Hoca'nın ne kadar haklı olduğunu görürüz.



Toplumlardaki problemlerle başa çıkmak kolay değildir. Bu uğurda mücadele etmek gerekir. Nasrettin Hoca, toplumun problemleriyle uğraşmaktan geri durmadı. Bu konudaki bilgilerini artırmak istedi. Bunun için okudu, bilgi edindi. Araştırdı, tartıştı; büyük bilginlerden ders aldı. Bu yolda her türlü sıkıntıya katlandı.



Nasrettin Hoca, bir süre sonra Konya'ya geldi. O zaman Konya, bir ilim merkeziydi. Burada birçok iyi hoca ve eğitim kurumu vardı.

Konya, o zaman Anadolu Selçuklu Devleti'nin başşehri idi. Devletin başında, adaletli ve ilim adamlarını seven bir sultan bulunuyordu. Nasrettin Hoca, bu şehirde bilgisini daha da artırdı. İlim adamları, Konya'da büyük saygı görüyor, en güzel şekilde ağırlanıyordu.



Nasrettin Hoca, toplumu eğitmek için gerekli bilgi ve tecrübeyi Konya’da daha da artırdı. Daha sonra Konya’nın Akşehir ilçesine yerleşti. O zamanın üniversitesinde hocalık yaptı. Hâkimlik görevinde bulundu.

Nasrettin Hoca, ayrıca terzi çıraklığı, çiftçilik, bakkallık; iplik, zeytin ve yumurta satıcılığı da yaptı. Hoca’nın doktorluk yaptığını gösteren bilgiler bile vardır. O, meslek hayatında da çok çalışkan ve başarılıydı. Hoca, ilim ve tecrübesinin sonucu olan bütün hizmetleri en güzel şekilde yerine getirmiştir.



Nasrettin Hoca, fıkralarıyla insanları eğitmeye çalışmıştır. Onun fıkraları, yıllardır milletimizi düşündürüp eğlendirmiştir. Herkes, az veya çok Nasrettin Hoca fıkrası bilir.

Bizler, Nasrettin Hoca’nın fıkralarını sadece gülmek için anlatmayız. O bilge insanın fıkralarından güzel dersler çıkarırız. En zor konuları bile, Nasrettin Hoca’nın fıkralarıyla kolayca anlatabiliriz. Onun fıkraları, bizi hem güldürür hem de düşündürür.

İyi ki varsın sevgili Hoca’mız! Sen ve senin gibiler oldukça bu millet, ders almayı ve gülmeyi unutmayacak.



B. NASRETTİN HOCA'NIN ÖZELLİKLERİ

Nasrettin Hoca'nın birçok özelliği vardır. Bu özelliklerini incelediğimizde onu daha iyi tanıyabiliriz. Nasrettin Hoca'nın bazı özelliklerini fıkralarından da örnekler vererek anlatmaya çalışacağız:

1. İyi Bir Gözlemci Oluşu

Hoca, tarafsız olarak toplumu gözlemler. Ona göre olayların iyi değerlendirilmesi ve isabetli çözümlerin bulunması için gözlem yapmak şarttır. Hoca, varlıklara bakıp geçmez. Onları iyice gözlemler, inceler; sonra da düşünür, kendine göre bir değerlendirme yapar. O, bazı aksaklıkları göstermek için hem gözlem hem de rol yapar.



BAL KABAĞI İLE CEVİZ

Nasrettin Hoca, biraz gezmek ve hava almak için evinden dışarı çıkmış. Evin önündeki bahçeye girmiş. Bahçede büyük bir ceviz ağacı varmış. Hava da çok sıcakmış. Hoca, ceviz ağacının gölgesine oturmuş. Kavuğunu çıkarıp bir kenara koymuş. Gözüne, bahçedeki iri bal kabakları ilişmiş. Bal kabaklarının bazıları büyükçe bir kazan kadar olmuş.



Hoca, kabakları seyretmiş, onların nasıl büyüdüğünü düşünmüş. Sonra da ceviz ağacının altına sırt üstü uzanmış. Bu sefer de cevizler gözüne ilişmiş. Hoca, bu işte bir terslik olduğunu düşünmüş. Kocaman ağaçta ufacık cevizler varmış. Küçük bir bitkinin üzerinde ise kocaman kabaklar bulunuyormuş. Olacak şey değil!

Nasrettin Hoca, kendi kendine:

– Allah'ın yarattığı bazı şeyler var ki insanın aklı bir türlü almıyor. Kocaman ceviz ağacında küçük cevizler var. Küçük bir bitkinin üstünde ise kocaman kabaklar bulunuyor, diye

söyleniyormuş.



Bu sırada, ağaçtan bir ceviz düşmüş ve Hoca'nın başına isabet etmiş. Canı yanan Hoca, yerinden kalkmış. Allah'a şükrederek:

– Ey Allahım! Sen ne kadar büyüsun! Sen yine bildiğin gibi yap. Eğer benim aklımdan geçeni yapsaydın, şimdi benim hâlim nice olurdu, demiş.



2. Çalışkanlığı

Nasrettin Hoca, çalışkandır, hünerlidir. Hoca'nın elinden her iş gelir. Odun keser, hayvanlara yük yükler. Değirmene buğday götürür. Eşegi ile pazara gidip alışveriş yapar. Diğer taraftan imamlık, hâkimlik, üniversite hocalığı yapar. Hoca, devamlı hareket hâlinindedir. O, toplumun içinde yaşar. Onlarla üzülür, onlarla sevinir. İnsanların sıkıntılarını paylaşır.

Nasrettin Hoca, yaşadığı toplumun insanlarıyla bütünleşmiştir.



NE ZAMAN MEYVE VERECEK?

Nasrettin Hoca, canla başla çalışıyormuş. Bağına durmadan yeni fidanlar dikiyormuş. Ağaç yetiştirmeye çalışıyormuş. Hoca'yı gören bir dostu:

– Hoca, bunlar ne zaman büyüyecek? Ne zaman meyve verecek de sen bu ağaçların meyvesinden yiyeceksin, diye sormuş.

Hoca gülümseyerek:

– Değerli arkadaşım, şu gördüğün ağaçları dedelerimiz dikmiş. Onların diktikleri ağaçların meyvelerini şimdi biz yiyoruz. Bu ağaçların meyvelerini de bizden sonra gelenler yiyecek, demiş.

3.



Güler Yüzlü, Tatlı Dilli, Alçak Gönüllü Oluşu

Nasrettin Hoca, tatlı dilli ve güler yüzlüdür. Bu sebeple onu, çocuklar, gençler, yaşlılar, kadınlar; kısacası herkes sever, sayar. O, hataları tatlı dille ve şakaya getirerek düzeltmesini bilir. Kimseyi incitmez.

İnsanları iyiliğe yöneltmede tatlı dil çok önemlidir. Tatlı dil, yılanı bile deliğinden çıkarır. İnsanı kötülüklerden uzaklaştırır.

Asık yüzlü, alaycı, insanların eksikliklerini araştıran kişiler, sevilmez. Onların söyledikleri doğru sözler bile, yanlış anlaşılır.

İnsanların hatasını söylemenin birçok yolu vardır. Her insanın hata yapabileceğini unutmamak gerekir. İnsanları uyarırken kalp kırmamaya, dalga geçmemeye özen gösterilmelidir. Rastgele söze karışmak, yanlış anlamalara sebep olabilir.

PARAYI VEREN, DÜDÜĞÜ ÇALAR

Nasrettin Hoca, bir gün pazara gitmeye karar verir. Bunu duyan mahalle çocukları, Hoca'nın etrafını sarar. Çocuklar, Hoca'ya:

– Hoca'm, bize düdük al, düdük getir, demişler. Hoca'ya, düdük ısmarlamışlar. Hoca da çocuklara:



– Peki peki, olur, demiş. Fakat, çocuklardan birisi Hoca'nın arkasından koşuyormuş. Çocuk:

– Hoca Efendi, Hoca Efendi! Bununla bana bir düdük al, demiş. Elindeki parayı Hoca'ya vermiş.

Akşam olmuş. Çocuklar, merakla Hoca'nın yolunu beklemeye başlamışlar. Hoca, uzaktan görünmüş. Çocuklar, hemen Hoca'nın yanına koşmuşlar:

– Hoca, düdüklerimiz nerede, diye sormuşlar. Hoca, cebinden bir düdük çıkarmış ve parayı veren çocuğa uzatmış. Hoca, diğer çocuklara da:

– Çocuklar, parayı veren düdüğü çalar, demiş.



4. Uyumlu Bir İnsan Oluşu

Nasrettin Hoca, başkalarıyla iyi geçinen, uyumlu bir kişiliğe sahiptir. O, hep insanların iyiliğini ister. Hoca, hayatı ve insanları iyi tanımaktadır. Bu nedenle o, herkesin kızdığı, dostlarını üzdüğü konularda daha dikkatli davranır.

Nasrettin Hoca, elden kaçan fırsatlara fazla üzülmaz. Sadece bunlardan ders alır. Hayata uyum sağlamanın, hayatta ayakta durabilmenin yolunu araştırır.



BAYRAM GÜNÜ

Nasrettin Hoca, bir bayram günü şehrin kenarındaki bayram yerine gider. Orada oynayan çocukları seyretmeye başlar. Hoca, dalgın dalgın çocuklara bakarken bir genç gelir, Hoca'nın kavuğunu kapar. Genç, kavuğu diğer arkadaşına atar. O da ötekine fırlatır. Kavuk elden ele dolaşmaya başlar. Hoca da kavuğu almak için koşturup durur. Fakat bir türlü, kavuğu ele geçiremez. Sonunda yorulur ve gençlere:

– Çok rica ederim çocuklar! Şu kavuğumu verin de gideyim, demiş.

Gençler, Nasrettin Hoca'nın sözlerini hiç dikkate almamışlar. Hoca'ya, kahkahalar atarak karşılık vermişler.

Hoca, boş yere uğraşmış. Kavuğunu alamayacağını anlamış. Üzüntülü bir şekilde gençlerin yanından ayrılmış. Yolda, başı açık bir şekilde gidiyormuş. Hoca bu, kavuksuz gezer mi? Yolda Hoca'ya biri rastgelmiş:

– Hoca'm, kavuğun nerede, diye sormuş.

Hoca da:

– Çocukluğu aklına gelmiş de onu bayram yerine bıraktım. Bayram yerinde oynuyor, diye cevap vermiş. Böylece, konuyu çok büyütmeden işi olurla bırakmış.



5. Tutumluluğu

Nasrettin Hoca, insanların gereksiz yere harcama yapmalarını hiçbir zaman uygun görmez. O, israfın, kişilerin ve toplumların başına dert olduğunu bilir. Hoca'ya göre, deniz yanar mı yanar. Hava tükenir mi tükenir. Bakarsınız, çok bol denilen şeyler, bir anda tükeniverir. Hazıra dağlar dayanmaz. Bu nedenle, her konuda tedbirli olmaya çalışmak gerekir.



DUVARDAKİ KÖRÜK

Nasrettin Hoca, ateşi körükle yakarmış. Ateşi yaktıktan sonra, körüğün ağzını kapar ve körüğü duvara asarmış. Bir gün Hoca'ya bunun sebebini sormuşlar.

Hoca da:

– İçinde o kadar hava var. Körüğün ağzını açık bırakayım da içindeki hava boşuna mı gitsin? Ben israftan hoşlanmam, demiş.



6. Dürüst ve Güvenilir Oluşu

Dürüst olmak, ahlâklı ve güvenilir olmaktır. Dürüstlük, insanların en önemli özelliklerinden biridir. İnsanlar, dürüst ve güvenilir olmalarıyla toplumda yer edinirler. Eğer toplumda doğruluk ve güven kaybolmuşsa, o ülke yaşanmaz hâle gelir.

Hoca, dost ve güvenilen bir kişidir. Çünkü o, dürüstdür. Hoca, içinden geçenleri ve yaşadıklarını, halka yararı olur düşüncesiyle olduğu gibi söyler.



KAPIDAN AYRILMA

Nasrettin Hoca, henüz küçüktür. Bir gün annesi ona:

– Oğlum, ben bugün, komşu kadınlarla birlikte biraz dere kenarına gideceğim. Bugünlerde etrafta hırsızlık olayları oluyor. Yok yere evi soydurmamalım. Eve göz kulak ol, sakın kapıdan ayrılma, demiş.

Küçük Nasrettin:

– Peki anneciğim, söylediğin gibi hareket ederim, demiş.

Küçük Nasrettin, kapının önüne oturmuş ve evi beklemeye başlamış. Biraz sonra, teyzesinin kocası gelmiş.

– Nasrettin, annen nereye gitti, diye sormuş.

Küçük Nasrettin:

– Komşu hanımlarla beraber dere kenarına gitti, demiş.

Teyzesinin eşi:

– Bu akşam, teyzenle birlikte size geleceğiz. Git, annene haber ver, demiş.

Küçük Nasrettin, kara kara düşünmeye başlamış. Bir taraftan annesinin sözünü tutması gerektiğini hatırlamış. Bu nedenle kapıyı bırakamazmış. Diğer taraftan haber vermese annesi zor duruma düşecekmiş. Küçük Nasrettin, sonunda, kapıyı sökmeye ve sırtlayıp annesini aramaya karar vermiş. Düşündüğü gibi de yapmış. Dere kenarında annesini bulmuş. Annesi, Nasrettin'i bu hâlde görünce şaşırıp kalmış. Bir ara ne diyeceğini şaşırmış. Sonra:



– Aman oğlum, ne yaptın? Bu hâlin ne böyle, diye sormuş.

Küçük Nasrettin de:

– Bu akşam teyzemle eniştem bize geleceklermiş. Eniştem:

– Bu akşam size geleceğiz. Git, annene haber ver, dedi. Sen de bana:

– Kapıdan ayrılma, demiştin. Başka çare bulamadım ve kapıyı yüklenip geldim, demiş.



7. İyimser ve Ümitli Bir İnsan Oluşu

Nasrettin Hoca, iyimser bir kişiliğe sahiptir. Onun için, başına bir dert geldiği zaman, hemen dünyası kararmaz. Bu durumda karamsarlığa düşmez. Hoca bilir ki dertsiz baş, yarasız ağaç olmaz.

Herkesin az çok kendine göre bir derdi, bir sıkıntısı vardır. Kusursuz kul da olmaz. Her güzelin bir kötü tarafı bulunur. Bundan dolayı kusursuz dost arayan dostsuz kalır.

İnsan, bu dünyada çalışır, didinir. Bazen sıkıntılara düşer. Rahatı kaçar. Bu durumda iyimser olmak, ümit kesmemek gerekir. Sıkıntıya düştüğümüzde sabredersek, muradımıza erebiliriz.

YA TUTARSA

Nasrettin Hoca, bir gün Akşehir Gölü'nün kıyısına gitmiş. Gölün kıyısı gezinti ve piknik yeriymiş.

Hoca, öğle yemeğini gölün kıyısında yemiş. Kabında kalan yoğurdu dökmeye kıyamamış. Ne yapayım diye düşünürken aklına bir fikir gelmiş. Gölü mayalayıp yoğurt yapmayı akıl etmiş. Bu fikrini uygulamak için yoğurdu gölün kenarına dökmüş ve karıştırmaya başlamış. Bunu görenler, Hoca'ya yaklaşıp:



– Hoca Efendi! Öyle ne yapıyorsun, diye sormuşlar. Nasrettin Hoca, düşünmeden:

– Göle yoğurt mayalıyorum, demiş. Bu sözü duyanlar gülüşmeye başlamışlar.

– Hoca, yoksa sen delirdin mi? Göl hiç maya tutar mı, demişler

Nasrettin Hoca:

– Tutmayacağını ben de biliyorum. Fakat ya bir de tutarsa, o zaman siz seyredin dünyayı. Dağ taş yoğurt kesilir, demiş.



C. SEÇME FIKRALAR

HOCA'NIN EŞEĞİ

Nasrettin Hoca, bir gün eşeğini kaybetmiş. Her tarafı aramış fakat eşeği bulamamış. Sonunda yorgun bir şekilde eve dönmüş. Kendi kendine:

– Hey Hoca! Eşek yoksa, sen varsın ya! Daha ne istersin? Eğer eşeğin üstünde olsaydın mutlaka sen de kaybolacaktın. Sesini çıkarma! Büyük bir kaza atlattığın için şükret, demiş.



CÜBBE VE KAVUK

Yabancı bir adama, ailesinden mektup gelmiş. Adam, okuma yazma bilmediği için, mektubu okutacak birini arıyormuş. Yolda Nasrettin Hoca'ya rastlamış.

– Hoca Efendi! Şu mektubu oku da içinde neler yazıyorsa bana anlat, demiş.

Hoca mektubu eline almış. Evirmiş, çevirmiş; okuyamayacağını anlamış.

Nasrettin Hoca, adama:

– Arkadaş, sen bu mektubu al, başkasına okut, demiş. Mektubu, adama geri vermiş. Fakat adam, bu işe bir anlam verememiş. Üstelik, mektubu okuması için Hoca'ya ısrar ediyormuş. Bir türlü Hoca'nın yakasını bırakmıyormuş. Nasrettin Hoca:

– Ben, mektubun yazıldığı dili bilmiyorum. Türkçe olsaydı bile yine okuyamazdım. Mektup çok karışık yazılmış. Bundan dolayı okumama imkân yok, demiş.

Adam, Hoca'ya kızmış ve bağıırıp çağırmaya başlamış:

– Be Hoca! Arapça bilmezsin, yazı okuyamazsın. Öyle ise kocaman kavuğunla ve cübbenle ne diye ortalıkta dolaşıyorsun, demiş.

Hoca, adamın bu sözlerine çok kızmış. Cübbesini ve kavuğunu çıkarmış. Adamın önüne atmış. Adama şöyle demiş:

– Mektup, eğer cübbe ve kavukla okunuyorsa, buyur sen bunları giy. Haydi, şimdi mektubu oku da dinleyelim, demiş.



EŞEĞİN KAÇ AYAĞI VAR?

Nasrettin Hoca, bir gün eşeğine binip gidiyormuş. Adamın biri Hoca'nın karşısına çıkmış:

– Hoca Efendi, senin eşeğin kaç ayağı var, diye sormuş.

Hoca, hemen eşekten inmiş. Eşegin ayaklarını saymaya başlamış. Eşegin ayaklarının tam olduğunu görünce tekrar eşeğe binmiş.

Hoca:

– Arkadaş, eşeğimin dört ayağı var, demiş.



Bu konuşma, orada bulunanların tuhafına gitmiş. Ummadıkları cevap, hepsini hayrete düşürmüştü. Orada bulunanlar, Hoca'ya:

– Hoca, sen eşeğin kaç ayaklı olduğunu bilmiyor muydun? Eşegin ayaklarını saydın da ondan sonra cevap verdin, demişler. Hoca, tatlı tatlı gülümsedikten sonra:

– Dostlar, eşeğin dört ayaklı olduğunu biliyorum. Fakat akşamdan beri kontrol etmemiştim. Belki bir değişiklik olmuştur diye böyle hareket ettim, demiş.



YORGAN GİTTİ, KAVGA BİTTİ

Soğuk bir kış gecesinde, Nasrettin Hoca, yatağına uzanmış. Bu sırada, Hoca'nın evinin önünde aniden bir patırtı kopmuş.

Hoca, pencereden dışarı bakmış. Amacı kavgacıları seslenmek ve kavgayı yatıştırmakmış. Fakat kendisini dinleyen olmamış. Kavga daha da şiddetlenmiş.

Nasrettin Hoca, sokağa çıkıp kavganın sebebini anlamak istemiş. Hoca'nın hanımı:



– Hoca Efendi, nene lazım! Gece yarısı sokakta olan kavgadan sana ne? Hem bilmediğin adamların kavgalarına sakın karışma, diye Hoca'yı uyarmış. Fakat Hoca, hanımının sözünü dinlememiş. Yeni diktirdiği yorganı sırtına alıp sokağa çıkmış. Bakmış ki iki adam boğaz boğaza kavga ediyor, birkaç kişi de bunları ayırmaya çalışıyormuş.

Hoca hemen, kavga eden yaramazların arasına girip onları ayırmaya çalışmış. O sırada açığözün biri, Hoca'nın dalgınlığından ve şaşkınlığından yararlanmış. Sırtındaki yorganı alıp kayıplara karışmış. Kavga da bir den sona ermiş.



Hoca, tuzağa düşürüldüğünü fark etmiş. Soğukta titreyerek eve geri dönmüş. Kapıyı iyice kapatıp odasına çıkmış. Hanımı, Hoca'nın yorgansız olarak eve döndüğünü görmüş. Telaşla, Hoca'ya sormuş:

– Efendi, kavga niçinmiş? Sebebini öğrenebildin mi?

Hoca da:

– Sorma hanım, sorma! Meğer kavga bizim yorgan içinmiş. Yorgan gitti, kavga bitti, demiş.





Bandrol Uygulamasına İlişkin
Usul ve Esaslar Hakkında
Yönetmeliğin 5 inci maddesinin
ikinci fıkrası çerçevesinde
bandrol taşıması zorunlu değildir.

Zambak
YAYINLARI

MEB TAVSİYELİ İLKÖĞRETİM 100 TEMEL ESERDEN SEÇMELER

1. Karınca ile Çekirge
2. Sihirli Tas
3. Gizli Hazine
4. Fare ile Deve
5. Nasrettin Hoca'nın Hayatı
6. Doğuran Kazan
7. Baklava Tepsisi
8. Çorak Yer
9. Kibritçi Kız
10. Yaban Kuğuları
11. Akıllı Karga
12. Tavşan ile Kaplumbağa
13. Altın Yumurtlayan Kaz
14. Değirmenci ve Oğlu
15. Tilki ile Leylek
16. Hacivat ile Karagöz
17. Kedinin Oyunu
18. İki İnatçı Keçi
19. Kuyudaki Cin
20. Cimri Ağa
21. Bilmece
22. Tekerlemeler

